

Wat is ze afschuwelijk veelzijdig, Ellen ten Damme

THEATERRECENSIE In tien minuten tijd is Ellen ten Damme een buikdanseres op Arabische klanken, krioelt ze als de zwoelste Madonna ooit over het podium, blaast ze de schouwburg omver met een korte vertolking van de Duitse glamrock van Rammstein en zingt ze, breekbaar als Charles Aznavour in diens beste jaren, het prachtige *Hier Encore*.

Zo gaat ze maar door, Ellen ten Damme, op haar 52ste misschien wel energiever dan ooit. Het verhaal van haar nieuwe voorstelling, *Casablanca*, is net zo dun als het onzichtbare koord waar ze de hele show op balanceert, maar nooit vanaf valt. Ze zoekt alle grenzen op: van haarzelf, van het uitgebalanceerde muzikale gezelschap (The Magpie Orchestra) dat haar volop ondersteunt, maar ook van het publiek, dat na anderhalf uur compleet geïmponeerd maar ook in staat van verwarring de zaal verlaat.

Wat is ze afschuwelijk veelzijdig, Ten Damme. Een podiumkameleon. Of het nu een tapdanser, Edith Piaf of een mysterieuze buikdanseres is; ze transformeert moeiteloos van de één in de ander en altijd laat ze de opwindendste, meest sexy versie van die artiest sprankelen. Wat Ten Damme niet is: een groot verteller. Daarom komt haar reis door de woestijn naar de Marokkaanse stad Casablanca amper uit de verf. De stilte in de zaal na kleine, te snel gebrachte grapjes is een pijnlijke.

Laat Ten Damme maar wervelen, als een tornado in de woestijn vol losse zandkorrels. Knipper met je ogen en zijn en haar orkest dragen plots allemaal een felgekleurd hesje. De hoofdpersoon stampt blootsvoets op de vleugel, grote regenboogvlag in haar handen.

Twee vragen dringen zich de hele voorstelling op:

1. Waar kijken we nu eigenlijk naar?
2. Waarom wordt deze topartiest, met ook nog eens een enorme talenschat, nergens genoemd voor een rol tijdens het Songfestival in Rotterdam?